

Úsměv metra

Felix byl jedním z mnoha Madridčanů do doby, než objevil moc všudypřítomnosti: náhodou se účastnil jedné reklamní kampaně na městskou hromadnou dopravu a dnes jeho tvář vidíte všude. Je to úsměv metra, který vizuálně upoutává cestující, již každý den jezdí podzemní dráhou do práce a z práce.

26.12.2012

Ve velkých městech není snadné se setkávat se stejnými lidmi. Felixe

přesto vidí velký počet Madridčanů a to přinejmenším dvakrát téměř každý den. Je vidět ve stanicích Avenida de América, Núñez de Balboa a Diego de León. A také v Banco de España, Sol a Puerta de Arganda.

Už několik měsíců je tento mladý právník jednou z reklamních tváří veřejné dopravy v Madridu. Jeho úsměv, úsměv metra, se objevuje všude. Cestou do práce na přestupní stanici v Moncloa potkal jednoho dne „šťastnou náhodu“. Nabídli mu, aby se u příležitosti 25 let založení konsorcia účastnil reklamní kampaně. Konsorcium sdružuje všechny prostředky veřejné dopravy v Madridu. Spěchal, ale souhlasil. Byl jedním z tisíců náhodně vybraných cestujících, kteří měli reprezentovat skupinu různorodých uživatelů veřejných služeb. A mezi těmito tisíci tvářemi různých ras, stáří a

postavení byl vybrán právě on na reklamní kampaň.

Tento mladík z Opus Dei měl reprezentovat „muže s kravatami“. Můžeme říci, že pro publicisty to byla tvář průměrného Madridana a proto tato fotka byla prakticky jedinou, která zůstala ve druhé části kampaně na podporu nového předplatného ve veřejné dopravě. A tak se stala úsměvem metra a mnozí, když ho vidí se usmívat z plakátu, vystupují po schodech podzemky s větší chutí, protože radost je vždy nakažlivá.

Pro mnohé lidi jsi úsměvem metra. To není špatné. Navzdory spěchu, vždy je čas se pousmát...

Ano, o to šlo, svěží, radostný a dynamický obraz lidí, kteří používají veřejnou dopravu. I když se při úsměvu někdy ukážou fyzické nedostatky, bez úsměvu by tato fotka nebyla působivá.

Při krizi a nejistotě, které ve Španělsku dnes panují, pomáhá úsměv nebo je to jenom záležitost nudných návodů k optimismu?

Nacházet se v krizi je vždy relativní věc. Jsme na tom hůře než před několika lety, ale mnohem lépe než většina ostatních lidí. Onehdy jsem se prošel Madridem s jedním cizincem. Zapůsobilo na něho, jak jsou ulice čisté a dobře osvětlené, jak rozsáhlá je veřejná doprava v Madridu, že má pocit velké bezpečnosti, ocenil kvalitu a rozmanitost kulinářství, různost zboží a jak velké množství lidí žije městem ve všední den. Tímto příkladem jsem si uvědomil, že i když si myslíme, že jsme v krizi, jiní si myslí, že žijeme v jednom z nejlepších míst, jaké kdy navštívili.

V době nezaměstnanosti, naučili jsme se chodit do práce s úsměvem?

Zvláště teď, kdy mít práci je něco privilegovaného. Snad tato krize poslouží tomu, abychom si více cenili toho velkého dobra, jak pro jednotlivce, tak obecně pro společnost, mít práci, moci sloužit a být začleněný do společnosti skrze naše pracovní povinnosti. Je možné, že k tomu muselo dojít nedobrovolně, ale téměř všichni jsme tak pochopili význam, jaký má práce ve všech oblastech našeho života.

Usmívat se v září, říjnu, listopadu, prosinci... Je to věrohodné nebo je to umělá póza?

Naneštěstí mne vyfotili pouze jedenkrát a fotka je pro všechny měsíce... Je to životní postoj: buď se člověk umí usmívat i v obyčejných událostech, nebo se obávám, že to nebude umět i v nemnohých případech, kdy máme udělat něco velkého.

Kdyby ta fotka uměla mluvit, co byste řekl těm, kdo každý den chodí kolem tohoto reklamního plakátu v metru?

Zaprvé, ať to s úsměvem nepřehání...
A ať na něj nekreslí nebo ho neničí...
Ale vážně: kdybych mohl něco říci, řekl bych jim, ať se nezaměřují pouze na to negativní. Vždyť většina věcí funguje dobře (doprava je pouze příklad - téměř vždy poskytuje dobré služby). Čím více se znepokojují nebo čím více kritizují to, co je v životě nejvíce negativní, nemohou tak nic zlepšit. Dokonce, jak řekl Benedikt XVI. když byl ještě kardinálem, s tímto tak málo konstruktivním postojem věci ještě zhorší. Nechat se strhnout negativními postoji je pohodlné, nijak to nezavazuje. Naopak tyto tendence překonávat je konstruktivní, vede to člověka i ostatní k tomu, aby si cenili dobrých věcí, které máme každý den po ruce.

Existuje naděje i v podzemí?

Samozřejmě. Jak se právě v metru stává, vždy počítáme s nadějí, že se dostaneme z toho, co je v životě nejtěžší. A kromě toho z podzemí se dá dostat, když máte pohled upřený na to, co určitě přijde, až budeme tam nahoře.

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
usmev-metra/](https://opusdei.org/cs-cz/article/usmev-metra/) (28.02.2026)